

*„Od toho dne, kdy jsme o vás uslyšeli,
nepřestáváme se za vás modlit a prosit Boha, abyste
dobře poznali jeho vůli...“*   čtení ze čtvrtku 22. týdne

ŠKOLA PO CHUTI

Na některé děti čeká ve školních lavicích reforma. Budou se míň biflovat, zato se naučí lépe komunikovat a řešit problémy. Škola by je měla navíc bavit, neboť bude učit víc praxi. Jak se bude naší školní reformě dařit? Aby škola byla dětem po chuti, přišli Sasové začátkem 19. století s nápadem, obdarovat děti školním kornoutem. Byly v něm dárky a dobrůtky.

Kdyby šlo o školu víry, jak by tento kornout vypadal? Co bychom do něj vložili? Víra potřebuje také školu a reformy. Nesmí zůstat v plenkách, ale má s námi vyrůst z dětských bot a osvědčit se v praxi. Nebojme se po prázdninách s elánem vstoupit do školy Ježíše Krista a učit se od něj žít a jednat. Třeba nám k tomu pomůže setkávání s těmi, kteří nepřestali být začátečníky ve víře: přišli Bohu na chuť a tak sami chutnají po radosti a pokoji...

DPJ

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU na ZÁŘÍ 2007

- 1. všeobecný:** Aby ekumenické setkání v Sibiu v Rumunsku účinně přispělo k jednotě křesťanů.
- 2. misijní:** Aby misionáři dokázali přemáhat obtíže denního života radostí z přítomnosti Ježíše Krista ve svých srdcích.
- 3. národní:** Aby učitelé a vychovatelé předávali nejen vědomosti, ale i mravní a duchovní hodnoty.

NÁBOŽENSTVÍ V NOVÉM ŠKOLNÍM ROCE

Rodiče mohou své školou povinné děti přihlásit na výuku náboženství. První hodina bude ve středu 03.10. 2007 v klubu DCB v 16:45. Počet skupin závisí od počtu přihlášených. Přihlášky najdete v předsíni kostela.   DPJ

„BIBLICKÉ HODINY“

Setkání, ve kterých nás zajímají také nebiblická témata začnou ve čtvrtek 04. 10. 2007 v 19:30 v klubu DCB. Kdo má zájem a čas, je vítán.   DPJ

FARNÍ RADA

První FR v tomto školním roce se bude konat v KLUBU DCB ve čtvrtek 13. září od 19.30 hodin. Všichni členové i hosté (po předešlé domluvě) jsou srdečně zváni!

SPOLEČENSTVÍ MLÁDEŽE

Kdo by chtěl nejen „chodit“ do společenství mládeže, ale také jej spoluvytvářet - napište se na připravený arch papíru. Vhodný den a čas bude zvolen podle našich možností. Kdo z mládeže by se chtěl raději účastnit jen mládežnických aktivit (společné víkendy, pomoc při různých akcích) - napište se také a udělejte znamení do příslušné kolonky. DŽ

POŘAD BOHOSLUŽEB PO PRÁZDNINÁCH

Po prázdninách se obnovuje obvyklý pořádek bohoslužeb - tak jak tomu bylo minulý školní rok (viz konec Martinovin).

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI

V pražských kostelích se během roku koná výstav eucharistie. V září bude také v našem kostele Sv. Rodiny (viz konec MN!).

Po celý rok je stálý eucharistický výstav také v kostele sv. Josefa na Malé Straně, sv. Bartoloměje na Starém Městě, sv. Ludmily na Vinohradech, sv. Karla Boromejského na Malé Straně, sv. Apolináře na Novém Městě, sv. Jiljí na Starém Městě a Panny Marie Sněžné a sv. Josefa na Novém Městě. Podrobnosti naleznete na webových stránkách: <http://www.apha.cz/eucharisticky-vystav-II-2007/>

JAK BYLO O PRÁZDNINÁCH...

STRÍPKY z CELOSTÁTNÍHO SETKÁNÍ MLÁDEŽE - Tábor Klokočy 2007

První věc, která mě zaujala: při přecházení z jednoho programu na druhý mě oslovila zvláštní atmosféra. Otevřenost a radost by snad nejlépe vystihovala tento dojem. Ve srovnání s Prahou, kde člověk neustále hlídá své doklady a peněženku a když se o něj někdo zajímá, je to spíše ze zřejmého důvodu - v Táboře ze mne tato skrytá obava spadla. Svobodně bylo možné se pohybovat mezi lidmi, projevit svou účast, častokrát mě někdo sám od sebe oslovil, navázal rozhovor... Nepřevládala už obava ale spíše důvěra v druhé. Došlo mi, že by se nám všem mohlo „lépe dýchat“ právě v blízkosti lidí, kteří se nechávají stále více pronikat evangeliem. S několika lidmi jsme se také shodli na tom, že tam kam člověk přišel, byl zahrnut mnoha milostmi, které Pán na tomto setkání posílal.

Každý den dopoledne byly **katecheze**, které probíhaly buď na velkém pódiu pro všechny nebo byly určeny pro skupiny rozdělené podle diecéze nebo podle věku .

Jednu velkou katechezi pro všechny účastníky měl karmelitán **P. Vojtěch Kodet**, který hovořil o eucharistii.

Zde je část z ní: „Ježíš se stal darem pro ostatní, vydal sám sebe pro nás pro všechny, pro celý svět. Když při poslední večeři lámal Eucharistii, lámal sám sebe. I my máme lámat svůj čas, svoje schopnosti, svoje síly. Máme se rozdávat pro druhé ze síly eucharistie. Láska do krajnosti se projeví tím, že budeme sloužit jeden druhému. Máme se dávat druhým jako dar, nežít jen pro sebe.

Narodili jsme se jako sobci. Každým dnem se učíme krůček po krůčku nemyslet jenom na sebe.

Modleme se slovy: „Pane, tak jako ty mi dáváš svoje tělo. já dávám svoje tělo Tobě. Já se Ti dávám k dispozici.

Chci žít postoj lásky vůči těm, které mám kolem sebe.“ Náš život se má stát Eucharistií. Nejdůležitější je, abychom prožívali svůj život jako dar Bohu a dar druhým lidem.“

Katechezi pro naši pražskou arcidiecézi měl **P. Jenda Balík** - o církvi. Zapamatoval jsem si z toho, že když se nám zdá, že církev je nějaká špatná, že tohle a támhleto nedělá dobře - je třeba se podívat LÉPE. Nenechat se tolik ovlivnit veřejným míněním a médií a opravdu poctivě se zamyslet nad tím, co všechno církev udělala také dobrého. A najdeme toho jistě hodně! A pak - církev jsme také my sami...

Na arcidiecézním setkání hovořil také otec **biskup Škarvada**, který popisoval ve stručnosti dobu svého mládí a také období po založení první české republiky. O období tzv. Masarykovské éry hovořil jako o neblahém dědictví české historie, ve které se mnozí lidé u nás rozešli s učením církve a s učením Písma. V tomto období mnozí naši předchůdci nemohli dozrát k opravdovosti víry, ale byli strženi do víru kriticismu a liberalismu (pod rouškou osvobození se od Rakouska-Uherska) a na druhé straně odrazováni až příliš tradičně pojímanou vírou doby Habsburské...(tehdy např. museli všichni z jedné třídy jít povinně na mši a k svatému přijímání...). Tyto negativní tendence v nových formách u nás přetrvávají dodnes.

Na jedné z katechezí pro starší, hovořila sestra z řádu dominikánek **SM Gabriela Vlková** o bibli. Z jejích nesmírně podnětných myšlenek jsem si (*konečně*) udělal pár poznámek:

- Písmo svaté nejsou hlavně nějaké zajímavé či moudré myšlenky a návody k dobrému životu. Bible je hlavně příběh, který neustále pokračuje. Proto také nemohu říci, když něčemu nerozumím, že je to celé špatné. Je však třeba znát smysl celého příběhu, abych dokázal porozumět jednotlivostem. Pokud se mi něco nelíbí, je třeba znova vstoupit do příběhu, abych se dozvěděl, kam směřuje a jak to nakonec všechno dopadne. V tomto příběhu je však také řeč o mě samém.

- Bible je jako mozaika. Jen s odstupem vidím mozaiku celou a správně. Jakmile přistoupím hodně blízko, nelíbí se mi některý detail nebo rozložení barev a nemusím v tom vidět žádný smysl. Některé kamínky mohou se mi zdát jako zašpiněné... Ale teprve když poodstoupím tak mohu pochopit správně... Vidím příběh.

- Často mají lidé problém s některými krutými a krvavými pasážemi Starého zákona. Ale na druhé straně si na nich můžeme uvědomit, že hřích skutečně není žádná legrace. Bůh totiž není jen nějaké povinné milosrdenství, kterému bychom mohli říci, když uděláme cokoli špatného: „tati jsem tady - dej sem to tele (a nezdržuj)..!“ Na druhé straně hřích není něčím definitivním, s ním všechno nekončí (ani SZ krutosti nejsou definitivním řešením...). Teprve v Novém zákoně, v Ježíši Kristu je řešení celé. Teprve zde je zjevení definitivní a úplné.

- Písmo je třeba znát, aby nám Duch svatý měl co připomenout. Jan 16: „Až Duch svatý přijde, připomene Vám všechno, co jsem vám řekl.“

Tedy Duch svatý nebude čarovat ale připomínat - proto je třeba mít v sobě „databázi“ Slova Božího - tedy číst Písmo (zvláště NZ).

Skoro každý den odpoledne bylo na setkání plánováno několik desítek workshopů a koncertů rozestých po celém Táboře a okolí. Když si člověk vybral, podle mapy dorazil na místo akce.

Jedno odpoledne jsem si takto vybral přednášku **Tomáše Řeháka**: Sex, aids, vztahy, o které jsem již několikrát slyšel, že je výborná. Předpovědi nezklamaly. Přednášející působí v oblasti prevence onemocnění aids už 12 let a v dané problematice se pohybuje jako ryba ve vodě. Poprvé jsem si tak uvědomil, jak úzce spolu souvisí překročení základních pravidel daných Bohem a smrt, která toto překročení doprovází. Halasné řeči, které znějí na našich školách a učňácích ohledně sexu: „kdo si ještě nic neužil, kdo s holkou ještě nespál (a naopak...) tak je divnej“ apod. jsou jen smutným dokladem nevědomosti. Pokud má totiž někdo Aids, tak o tom moc nemluví nebo o tom ani delší dobu neví a právě proto se nemoc může lavinovitě šířit právě mezi těmi, kdo provozují volný sex. Vyspat se prostě z někým jen tak, bez předchozí dobré znalosti dotyčného, bez rozhodnutí nasměrovat vztah s ním k trvalosti je prostě obrovský hazard se životem svým i ostatních. To znamená, že předmanželská čistota je ta nejlepší prevence proti tomuto smrtelnému onemocnění. Např. na Ukrajině jsou tisíce dětí, kterým zemřeli rodiče na Aids. Žijí v městských kanálech, někteří mají Aids od narození a mezi ostatními se nákaza šíří dál...

Úžasné také bylo vidět každý den na mši kolem 40-ti kněží a několik biskupů. Člověk nějak samozřejmě zakoušel krásu a hloubku církve v jejím hierarchickém rozměru (to mi říkalo i několik mladých lidí...).

Dalo by se toho vyprávět opravdu mnoho... ale zakončím snad jedním postřehem:

Neuvěřitelné jak nesmírně silně a podmanivě může na člověka zapůsobit píseň starších časů dnes a tady: „Blíž k tobě Bože můj...“, kterou zde při mši zpívala jedna kapela...

Tak také je toto setkání zároveň nadějí, že to dřívější, to pozitivně tradiční je možné zároveň uchovat ale i transformovat a přenést do dnešní doby, k současnému mladému člověku, k lidem této země, kteří všichni - společně s námi - se tolik potřebujeme napít čisté a průzračné vody Boží lásky.

ROZHOVOR S DONEM SILVIO (1. část)

Na začátku prázdnin přijel na několik dní do Čech Don Silvio - kněz, který před třemi lety navštívil naši farnost spolu s početnou skupinou italské mládeže, aby zde nabídl svůj program pro děti a mládež nazvaný Grest. Při příležitosti jeho letošní návštěvy jsem se ho zeptal:

Done Silvio, my jsme se viděli před dvěma lety, když jsme byli s naší mládeží na návštěvě u vás v Itálii, ale za ty dva roky se ve Tvém životě odehrálo mnoho nového - můžeš nám o tom něco říci?

Je pravda, že vzhledem k roku 2005 se některé věci v mém životě změnily. Změnily se zvláště v létě minulého roku, kdy jsem těsně před tím prožil v Miranu prázdniny s téměř tisícem dětí, které se přihlásily na Grest a s mnoha mladými animátory tohoto setkání a to bylo velmi pěkné. Pak si pamatuji, že 12. července si mě pan biskup zavolal, aby mi řekl, že mě potřebuje v jiných záležitostech, abych pomohl na jiných místech naší diecéze. Musím říci, že když mě o to požádal, lidsky jsem cítil velkou bolest, protože jsem věděl, že to bude znamenat opustit všechny ty lidi, které jsem pět let měl rád a s kterými jsem prožil něco nádherného a mezi ty chvíle zvláště také patřil náš pobyt tady u vás v Praze a potom zase to, že jsme Vás mohli přijmout u nás v Miranu - to byla opravdu nádherná událost, která zůstala v srdcích nás všech. Říkal jsem, že to pro mě bylo lidsky těžké, ale na druhé straně když jsem šel ten den k biskupovi - 12. července, věděl jsem, že chci říci „ano“, protože jsem v tom viděl to, o co mě žádal také Pán a neměl jsem tedy nikdy pochybnost o tom, že to, co mi říká biskup je také vůle Boží pro mě. Takže jsem to přijal, i když jsem věděl, že to bude těžké zanechat Mirano. A teď se můj život změnil... dělám teď trochu jiné věci, které jsou více choulostivější, mám větší zodpovědnost a mám z toho také radost, protože i mně jako knězi to vlastně pomáhá, protože musím procházet určitými novými věcmi a učím se tak prožívat mou kněžskou službu s novými zkušenostmi v různých podmínkách. Teď se tedy hlavně zabývám povoláními, to znamená, že sleduji ty mladé lidi, kteří se v určitém okamžiku svého života ptají, jestli by nebylo krásné darovat svůj život Bohu a bratřím. To se v dnešní době může zdát skoro až provokací: rozhodnout se dát celý svůj život druhým a zatím, a to je krásné, tady tito mladí lidé jsou, kteří tuto touhu v srdci mají.

Například příští týden budu mít tábor s 13 chlapci, a někteří z nich možná od září nastoupí do semináře. A je velmi krásné doprovázet tyto chlapce, protože ty stojíš v jejich blízkosti právě ve chvíli, kdy dělají velkou volbu jejich života. A je krásné, jak oni to prožívají s Bohem, protože chápou, že to je Bůh, který toto od nich chce. Bůh mluví mnoha velmi originálními způsoby v našem životě, a když nasloucháme, mluví dál a postupně nám odhaluje jaké je tajemství štěstí v našem životě a já věřím, že i dnes to pro mnohé mladé lidi znamená sloužit mu tak, že milují všechny. Takže tohle je jeden okruh mé služby.

Jiný okruh je škola - druhý stupeň a liceum vědecké a jazykové - a za to jsem moc rád, protože mohu být neustále mezi mladými lidmi. Zde vyučuji katolické náboženství, mám 11 tříd. Při výuce je také možné mluvit o mnoha věcech. Já sleduji určitý učební plán ale zároveň se také cítím svobodný k tomu, abychom mohli hovořit o tématech, které zajímají mladé lidi a snažím se také naslouchat jejich problémům. A to je myslím dobré, protože ne na všech školách je možné mít možnost zajít za někým, kdo ti naslouchá, slyší tvé problémy ale komu můžeš říci třeba i o krásných věcech, které tě potkaly... Ve škole mám místnost, kde dávám možnost 4 - 5 hodin v týdnu těm, kteří by chtěli za mnou přijít. Ti mohou i během jiných vyučujících hodin požádat o uvolnění své profesory a přijít za mnou - pohovořit si se mnou jako s duchovním otcem.

Ve škole, o které jsi mluvil, je kolik studentů?

Je tam asi 800 žáků. Ve škole prvního stupně 200 (od 11 do 14 let) a 600 na druhém stupni (14 - 18 let).

A jak je to v semináři v Trevisu?

V Trevisu - je to myslím podnětné: tam je malý a velký seminář. Velký znamená vlastně studenty od 18, 19-ti let a výše, ale jsou tam i starší kolem 27-29 roků, zatímco malý seminář je od 11 let do 18-ti. V mnoha italských diecézích už malé semináře nejsou, protože na mnoha místech panuje názor, že není vhodné, aby už tak mladý chlapec už vstoupil do semináře. Já si však myslím, že v této věci musíme respektovat Pána Boha, protože on povolává v kterékoliv době, v kterémkoliv věku. My nevíme, jestli ten kluk, který vstoupil do semináře ve svých jedenácti letech se jednou stane knězem, ale na druhé straně ten chlapec sám vidí, že život v semináři je pro něj něco dobrého. Takže zatím praktikuje velmi intenzivní a bohatý komunitní způsob života a chodí do školy do města mimo seminář. Chlapci nemají školu přímo v semináři - tak se také mají možnost setkat s běžným způsobem života a konfrontují se s dětmi svého věku. Po škole se pak zase vrací do semináře, konají své úkoly a účastní se s druhými společného života. V malém semináři je 60 chlapců a ve velkém zhruba 30. Takže seminář v Trevisu má celkem 90 chlapců.

Říkal jsi, že při vyučování náboženství je možné spolu se studenty také hovořit... Jaké otázky mladí lidé pokládají nejčastěji?

Já v poslední době vnímám jednu zajímavou věc: zdá se totiž, že mladí lidé dnes nemají mnoho otázek, jakoby se ani moc nezajímali o závažnější věci a problémy. Kolikrát se mi stane, když začínám rozhovor otázkou, co vás zajímá, tak nikdo nic neřekne... Pak ovšem, když člověk začne hovořit o nějakém tématu, které se jich dotýká více osobně, jakoby se otevřel úplně nový svět, jako by se něco probudilo... Můj dojem je takový: dojem: v srdci současného mladého člověka je mnoho otázek, i krásných, nejenom otázky problematické: kdo jsem, co budu dělat až budu velký, jaká bude moje budoucnost, ale také: chtěl bych žít dobrým životem, chtěl bych dokázat něco velkého - jak na to? Často jsou to ale také otázky týkající se původu zla, které je vidět. Mladí lidé mají otázky, ale dělá jim problém projevit je navenek, protože je skoro až taková móda nesdělovat skutečnosti tohoto druhu, jakoby každý musel žít jen sám za sebe, na vlastní pěst. Jestliže se však trochu podaří vstoupit do srdce mladého člověka a on se může projevit - může to pro něj být opravdu určité osvobození. Někdy mám dojem, že dnešní mladý člověk je jako hrnec, který se zdá být v klidu. Navrchu je poklice, ale když tu poklici otevřeš, vyvalí se ven pára, protože uvnitř se všechno vaří. Je to prostě velké bohatství vnitřního života o kterém se dnes říká, že není třeba otevírat. Podle mě však to je třeba, protože z těchto otázek se pak může zrodit poznání *kdo jsme a kam můžeme jít*. V našich vnitřních otázkách je obsažená pravda o nás samých. Nemůžeme růst bez toho, že bychom poznávali pravdu. Proto také si myslím, že i v nějaké skupině mládeže nebo ve třídě by měli mít mladí lidé možnost otevřeně projevit své otázky...

Ale abych byl upřímný, v tomto školním roce mi mnozí mladí lidé položili otázky ohledně smrti, např. co bude potom? Jaký bude věčný život? Jako by toužili pochopit, jestli to, co zakoušíme, je to jediné nebo jestli existuje ještě existuje něco jiného... Byl jsem rád, že se takto ptají, protože smrt v nás může působit mnoho hlubokého strachu, ale jestli se podaří překlenout toto téma, pak je možné lépe se věnovat mnoha jiným věcem. Mnozí mladí se také ptají jak je možné pochopit přítomnost Boží, jestli Bůh mluví, jak se zpřítomňuje, jaké jsou jeho znamení. Vždycky také přichází otázka zla: proč existuje zlo ve světě, proč, když Bůh je dobrý, musíme prožívat určité těžké věci... To vše je ale také součástí tajemství samotného Boha: já sám se těmto mladým lidem často snažím pomoci najít odpovědi a častokrát je také hned nemám, takže pak hledáme třeba společně také v tom, co nám k tomu řekne sám Bůh. *(připravil dž)*

NABÍDKY, POZVÁNÍ, AKCE

ČERNOŠSKÝ SPIRITUÁL je píseň vyvěrající z hloubi lidské zkušenosti víry. Dotýká se s omračující otevřeností základních mezilidských vztahů stejně jako rozhraní mezi životem a smrtí. Všechny tyto rozměry překonává obrovským optimismem průzračné naděje a radosti víry.

Této životodárné dřeni černošského spirituálu neodolají posluchači žádné generace, žádného vyznání, žádného národa. Uchvacují mnohé z nás, bez ohledu na to, zda rozumíme textům nebo jsme odborníky v hudbě. Jejich podmanivé kouzlo nás znovu překonává.

Není tedy divu, že černošský spirituál jako součást svého repertoáru prezentují různá hudební uskupení, soubory i sólisté. Málokterý hudební útvar má tolik podob a nejrůznějších, až protikladných interpretací. Tento žánr sám pro ně vytváří prostor, a my tak máme příležitost se s nimi setkávat znovu a pokaždé jinak.

SPIRITUAL FEST 2007

V sobotu 15. září od 14 hodin se bude již popáté konat festival černošských spirituálů v Komunitním centru sv. Prokopa (Praha 5 – Nové Butovice, stanice „Hůrka“)

Jaký bude Spiritual Fest 2007?

Je to už pátý ročník, takže je co srovnávat a lze leccos usuzovat. Festival získal určitou tvář, kterou si hodlá zachovat i s novými účastníky. Přehlídka je nesoutěžní a vystupují zde amatérské kostelní sbory vedle akapelových mágů. Country kapely vedle jazzmana s promyšlenými hlasovými efekty, uslyšíte podmanivé rhythm&soul, i sladké nebo odvážné harmonie.

Jedním ze znaků festivalu je, že vstupné je dobrovolné. Je tedy dostupný pro kohokoliv. Klademe důraz na přátelskou atmosféru a sblížení lidí písněmi, které zůstávají vyznáním hluboké víry amerických otroků, ať už

jsou zpívány ve stylu folk, world-music, ethno, dětským sborem anebo gospelovou kapelou.

Na letošním ročníku vystoupí 17 skupin, kapel, sólistů nebo sborů jako např. ACANT, LEE ANDREW DAVISON, G*APEELS, GESHEM, HAPPY DAY QUINTET, HRADECKÉ KOMORNÍ TUCTETO, SVÁTA KARÁSEK, MOŠNY, NSANGO MALAMU, VOCKAP a další.

Za organizující soubor Geshem *Marek Šlechta*

Domov sv. Karla Boromejského v Praze – Řepích Vás zve na netradiční zahradní benefiční koncert. Vystoupí kapely:

BZZUŠBAND + THE DETAILS + CAKTUS showband + ON/OFF

... v podání mladých hudebníků zazní rock'n'roll, blues, rock, rock-pop i klasika.

**v sobotu 13. října 2007 od 16:00 hodin v klášterní zahradě
Domova sv. Karla Boromejského**

Cena vstupného:

- vstupné 150,- Kč; děti nad 10 let, studenti, důchodci a ZTP za 70,- Kč

70% z ceny vstupenky bude věnováno na podporu činnosti Domova sv. K. Boromejského.

KURZ ALFA

V září opět začínají v Komunitním centru sv. Prokopa kurzy Alfa - dopolední i večerní. Chcete-li se společně **zamýšlet nad smyslem života a poznat nové přátele** (nebo máte ve svém okolí někoho, komu byste to rádi nabídli...), pak jste srdečně zváni. **Dopolední kurz** Alfa začíná ve středu 19. září v 9,45 hod. a potrvá do 5. prosince 2007. Je určen především pro maminky s dětmi (na kurzu je zajištěno pro větší děti hlídání a menší děti i s kočárky mohou být s maminkami v sále) a také pro seniory. Kurz probíhá každou středu od 9,45 do 12 hod. Na dopolední kurz se můžete přihlásit na tel: 251 613 969, 251 627 400; e-mailem na adrese knihovna@centrumbutovice.cz nebo přímo v KC sv. Prokopa, V Hůrkách 1292/8, 158 00 Praha 5 - Nové Butovice. **Večerní kurz** Alfa začíná v pondělí 24. září v 19 hod. a potrvá do 10. prosince 2007. Pravidelná setkání probíhají každé pondělí od 19 do 21 hod. Na večerní kurz **se můžete přihlásit** přímo v komunitním centru, telefonicky - 777 739 612 nebo e-mailem:

scarano@seznam.cz

Kurzy Alfa **jsou zdarma**, podle svého uvážení můžete přispět na občerstvení, které je součástí kurzu. Více o kurzech se můžete dovědět na výše uvedených telefonech nebo na stránkách www.centrumbutovice.cz, www.kurzyalfa.cz

Kurzy jsou velmi kvalitně připravené pod vedením místních kněží (P. Scarano aj). Po vlastních zkušenostech je vřele doporučuji! dž

PROKOPSKÁ ZASTAVENÍ

Srdečně Vás zveme na další pokračování přednáškového cyklu „Prokopská zastavení“ **v úterý 18. září 2007 od 18:30 hod.** v Komunitním centru sv. Prokopa **NEJSME ANDĚLÉ, JEN DĚLÁME JEJICH PRÁCI**. Režie: **Otakáro Maria Schmidt**. Tentokrát budete mít možnost **shlédnout v první části večera polohraný dokumentární film o jezuitském řádu** a ve druhé části večera bude následovat **beseda s režisérem filmu, dramaturgyní a představitelkou andělky Janou Studničkovou** a se zástupcem z řádu jezuitů od sv. Ignáce. Snímek „Nejsme andělé, jen děláme jejich práci“ nám přináší netradiční pohled na řeholní řád jezuitů. Netradiční ve své nenucené poetičnosti, s jakou nám toto prostředí přibližuje. Jedná se však o pohled na jezuitu nikoli z vnějšku, nýbrž zevnitř a vše další se od

tohoto zřetele odvíjí. Tento film může mluvit i k lidem bez jakéhokoli náboženského přesvědčení. Bezbariérový přístup, vstupné dobrovolné.

Za organizátory se na Vás těší Stanislav Zelený a Marie Průchová

ÚVAHA NA ZAČÁTEK ŠKOLNÍHO ROKU...

Mocí Ducha svatého

Zpráva o volbě kardinála jménem Angelo Giuseppe Roncali - Jana XXIII. ze dne 28. října 1958 byla šokující. Byla totiž východiskem z nouze po úmrtí všestranného vzdělance, muže asketické postavy, zkušeného diplomata a kněze svaté pověsti Pia XII. Například čeští kněží, kteří byli v době papežské volby v těžkých kriminálech, vzpomínají, že nebyli sto pochopit, jak mohli kardinálové vybrat takového dobrosrdečného strejdu. Měl být papežem na krátkou přechodnou dobu...

Kněží, kteří před nástupem do českých věznic studovali teologii v Římě, jej osobně znali. Byli jeho volbou doslova deprimováni. V té době trpěli v komunistických lágrech pro svou víru a církev. Žádná šance na svobodu. A teď tohle?

Jan XXIII. byl malého vzrůstu, s oduševněným výrazem ve tváři, leč měl postavu venkovského sedláka s velkým břichem. V klerice působil poněkud legračně. Všechna svá vystoupení v pozici nuncia začínal nějakou humornou poznámkou směrem ke své osobě. Například, ač jako diplomat hovořil plynule francouzsky, téměř vždy se na začátek svého projevu omlouval za špatný přízvuk s vysvětlením, že jeho matka byla Italka.

A my dnes sklízíme veliké plody díla Ducha svatého, které prostřednictvím Jana XXIII. připravily katolickou církev pro její působení v 21. století. Janem XXIII. svolaný Druhý vatikánský koncil zkypril ornou půdu pro soudobou mladou generaci věřících.

Papež Jan XXIII. byl mimořádným ctitelem Ducha svatého. V jeho životopisech se uvádí, že byl krátce před svou smrtí dotázán, na co z nauky církve by se měl klást největší důraz. On odpověděl: „Na učení o Duchu svatém“. Přitom Duch svatý zaujímá v kázáních zpravidla jen nepatrné místo o Letnicích, při svěcení a v době biřmování. Možná tak třikrát do roka.

Jednat mocí Ducha svatého neznamena pohodlnost či lenost.

Aby Jan XXIII. mohl téměř na konci svého pozemského života splnit své poslání, byl dlouhá léta vyřazen z prostředí římské kurie, kde do jeho volby vládl přežívající stereotyp vatikánských úředníků, proti kterému byli předchozí papežové téměř bezmocní.

Většinu svého života prožil v zemích, které považovaly katolickou církev za trpěnou menšinu. Pravoslavné carské Bulharsko, byzantská a muslimská tradice v Turecku a silná řeckokatolická církev v Řecku jej stavěly do situací, ve kterých byl jako zástupce Vatikánu nucen k neustálým konfrontacím se silnou neevropskou tradicí, s jiným životním stylem, odlišným náboženským učením a nově se rozmáhajícím programovým ateismem. Musel si však počínat diplomaticky, aby „nenarušil dobré mezinárodní diplomatické vztahy“. Podle svého deníku si kladl otázky, které by jako rutinní pracovník vatikánských kanceláří nebo jako sídelní italský biskup nikdy neřešil. Hledal znovu a znovu na ně odpovědi cestou úvah, co jiná učení spojuje s věroukou katolické církve a čím mohou jiná náboženství katolickou církev obohatit, na které společenské poptávky a sociální otázky je sto dát církev odpověď a ke kterým řešením nemá odpovídající odvahu.

Tím, že byl v diplomatickém „zapadákově“ (dokonce si ve svém deníku posteskl, že byl již „v Římě zapomenut“), měl čas na rozjímání, přemýšlení, komunikaci s reprezentanty, nejraději však s prostými věřícími nekatolických církví, muslimského vyznání nebo s novodobými ateisty. Ale na prvním místě hledal čas ke studiu, jehož obsah si nevybíral sám. K tématům a otázkám jej nutilo prostředí, ve kterém se pohyboval.

Existuje historka o studentu teologie, který se svému profesoru homiletiky chvástal, že ho při promluvách vede Duch svatý. Po jednom chatrném výkonu si od pedagoga vyslechl radu: „Až vás zase příště povede Duch svatý, tak ho laskavě požádejte, aby vám ukázal cestu do

knihovny“. Jiný student před vysvěcením se nehodlal příliš trápit s přípravou na kázání. Pro své pohodlí se odvolával na Evangelium: „že si nemáte dělat starosti, jak co budete mluvit, neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte mluvit. Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce“ (Mat. 10,19-20). Poněkud jej vyvedla z míry námitka profesora, že tuto pasáž vytrhl ze souvislosti. Před tím se přece říká „... budou vás vodit před vládce a krále kvůli mně, abyste vydali svědectví ... Proto si přáteli pamatujte, tato slova se týkají obhajoby před soudem, nikoli před nedělním kázáním.“

V tomto kontextu můžeme vnímat paralelu i povzbuzení všem žákům a studentům na začátku nového školního roku. Duch svatý pomáhá svou mocí nejen studentům teologie, ale celému stvoření. Každého z nás si vede svou cestou, někdy nejasnou, obtížnou, klikatou či dramatickou, až si rezignovaně říkáme: proč já, proč právě mě, proč ne ten druhý ...?

My, co máme školní léta dlouho za sebou, máme zkušenost, že Duch našeho nebeského Otce pomáhá bez rozdílu každému, kdo jej o pomoc svou modlitbou a aktivní součinností prosí, a to v duchu první zásady benediktinské řehole: „Modli se a pracuj“. Tak si počínal i Jan XXIII., aniž by tušil, že celou životní námahu v osmdesáti letech jednou zúročí jako papež.

Šťastný a úspěšný průběh nového školního roku, radost ze studia a vytrvalost při nesnázích všem žákům a studentům farnosti svatého Martina

Josef Svoboda

BOHOSLUŽBY, SVÁTKY, FARNÍ PROGRAM

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI v kostele Sv. Rodiny

14. - 15. září ..... 10 - 18 hod

16. - 17. září ..... 10 - 16 hod

SLAVNOST sv. Václava - pátek 28. září

změna: **od 9 hod u Sv. Rodiny !!!** (nebude zde mše svatá v 18 hodin)

POŘAD BOHOSLUŽEB V ŘEPSKÉ FARNOSTI (případné změny uvedeny nad tabulkou)	
KOSTEL SV. RODINY NEDĚLE – 9⁰⁰ (3. v měsíci s kytarovým doprovodem) Pondělí – 16 ⁰⁰ Středa – 16 ⁰⁰ Pátek – 18 ⁰⁰ Sobota – 18 ⁰⁰ (<i>s nedělní platností...</i>) mše spojená s nešporami	KOSTEL SV. MARTINA NEDĚLE – 7⁴⁵ Úterý – 17 ³⁰ Čtvrtek – 17 ³⁰

vydává:	Ř.k. farnost u kostela sv. Martina v Řepích, Galandova 1199, 163 00, Praha 6
redakce:	Mgr. David Žofák náklad: 170 - 200 ks, neprodejné
uzávěrka:	do středy posledního týdne v měsíci (zašlete na: farnostrepy@tiscali.cz nebo předejte pas.as.D. Žofákovi osobně)
kontakty:	o.Daniel: 603 475 056; as. David: 603 894 989, 235 302 058, david.zofak@tiscali.cz ; http://farnostrepy.klenot.cz